pustil činu za vinu mu kladeného jen z nedbalosti nebo z neznalosti jeho následků. O beztrestnosti jeho jednání podle § 2, písm. f) tr. z. nebo o jeho kvalifikaci jako přestupku podle § 2 prv uvedeného zák. nemůže proto býti řeči.

Stavem neodolatelného donucení nebo spravedlivé nutné obrany se stěžovatel nehájil a nevyšly tyto okolnosti ani jinak v řízení najevo. Beztrestnost skutku stěžovatelova podle § 2, písm. g) tr. z. uplatňuje proto stížnost bez podkladu ve výsledcích řízení a bez opory ve zjištěních rozsudkových a není v tomto ohledu provedena po zákonu.

Čís. 6345.

Ustanovení § 35 zákona na ochranu republiky (čís. 50/1923 Sb. z. a n.) se nevztahuje na přestupek zanedbání povinné péče podle čl. III, čís. 3 a 5 zákona čís. 142/1868 ř. z. ve znění § 42 zákona čís. 50/1923 Sb. z. a n., který není přestupkem podle zákona na ochranu republiky.

(Rozh. ze dne 31. května 1939, Zm I 263/39.)

Nejvyšší soud uznal jako soud zrušovací po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury k zachování zákona takto právem:

Rozsudkem krajského soudu v N. ze dne 3. března 1939, č. j. Tk V 1135/38-29, a to výrokem, jímž bylo uznáno právem, že se obžalovaným A. a B. nepovoluje podmíněný odklad výkonu trestu uloženého jim za přestupek zanedbání povinné péče podle čl. III, čís. 3 a 5 zákona čís. 142/1868 ř. z. ve znění § 42 zákona čís. 50/1923 Sb. z. a n., porušen byl zákon v ustanovení §§ 35 a 42 zákona čís. 50/1923 Sb. z. a n. Výrok tento se jako zmatečný zrušuje a nalézacímu soudu se ukládá, aby o otázce podmíněného odsouzení znovu rozhodl, nehledě k ustanovení § 35 zák. na ochr. rep.

Důvody:

Pravoplatným rozsudkem krajského soudu v N. ze dne 3. března 1939, č. j. Tk V 1135/38-29, byli obžalovaní A. a B. uznáni vinnými přestupkem zanedbání povinné péče podle čl. III, čís. 3 a 5 zákona z 15. října 1868, čís. 142/1868 ř. z. ve znění § 42 zákona na ochranu republiky čís. 50/1923 Sb. z. a n., spáchaným tím, že rozšiřovali tiskopis trestného obsahu zakládající v sobě skutkovou povahu přečinu podle § 14, čís. 5 zákona čís. 50/1923 Sb. z. a n., a odsouzeni za to podle § 42 tohoto zákona k peněžitému trestu, a to: A. v částce 200 K, B. 150 K, kteréžto tresty byly podle § 260, písm. a) tr. z. zaměněny v trest vězení, a to u obžalovaného A. v trvání čtyř dnů a u obžalovaného B. v trvání tří dnů.

Podmíněný odklad výkonu trestu nebyl žánému z obžalovaných povolen — přes to, že nalézací soud uvádí v rozsudkovém výroku § 1 zá-

kona čís. 562/1919 Sb. z. a n. — a to, jak plyne z důvodů rozsudkových, jedině proto, že by podle názoru nalézacího soudu veřejný zájem vylučoval podle § 35 zákona čís. 50/1923 Sb. z. a n. podmíněný odklad výkonu trestu pro trestný čin spáchaný obsahem tiskopisu a že je tudíž podmíněné odsouzení podle § 42 posléze uvedeného zákona vyloučeno.

Výrokem nalézacího soudu, že podmíněný odklad výkonu trestu uloženého za přestupek zanedbání povinné péče podle čl. III, čís. 3 a 5 zákona z 15. října 1868, čís. 142 ř. z. ve znění § 42 zákona čís. 50/1923 Sb. z. a n., je podle § 35 a tudíž i podle § 42 zákona čís. 50/1923 Sb. z. a n. vyloučen, byl porušen zákon v ustanovení §§ 35 a 42 zákona čís. 50/1923 Sb. z. a n.

Ustanovení § 35 zákona na ochranu republiky čís. 50/1923 Sb. z. a n. neplatí pro přestupek zanedbání povinné péče podle čl. III, čís. 3 a 5 zák. čís. 142/1868 ř. z. ve znění § 42 zákona čís. 50/1923 Sb. z. a n. Tento přestupek není přestupkem podle zákona na ochranu republiky po rozumu § 35 tohoto zákona, nýbrž je, ač § 42 zákona na ochranu republiky mění znění čl. III, čís. 5 zákona čís. 142/1868 ř. z., přestupkem podle tohoto posléze zmíněného zákona. Že tomu tak je, plyne ze znění prvního odstavce § 42 zákona na ochranu republiky a z poslední věty tohoto paragrafu, jež platí nepochybně jen pro přečin zanedbání povinné péče v posledním odstavci tohoto paragrafu uvedený. Není-li však přestupek zanedbání povinné péče podle čl. III, čís. 5 zákona čís. 142/1868 ř. z. ve znění § 42 zákona na ochr. rep. nikdy přestupkem podle zákona na ochranu republiky po rozumu § 35 tohoto zákona, je zřejmo, že ustanovení tohoto posléze zmíněného paragrafu pro něj neplatí (rozh. čís. 5410 Sb. n. s.).

Opačný, právně pochybený a důvod zmatečnosti podle § 281, č. 11 tr. ř. zakládající názor nalézacího soudu měl za následek, že tento soud, maje neprávem za to, že podmíněný odklad výkonu trestu jest již z důvodů veřejného zájmu vyloučen, nezkoumal a neuvažoval — přes uvádění § 1 zákona o podm. odsouzení v rozsudkovém výroku — o tom, zda jsou jinak splněny podmínky pro povolení podmíněného odkladu výkonu trestu uvedené v § 1 zákona čís. 562/1919 Sb. z. a n., či není-li podmíněný odklad výkonu trestu vyloučen podle § 2 tohoto zákona.

Jelikož právě uvedeným a zákon porušujícím postupem nalézacího soudu utrpěli odsouzení zřejmou újmu, kterou vzhledem k pravoplatnosti rozsudku jinak odčiniti nelze, bylo vyhověti zmateční stížnosti podle § 33 tr. ř. generální prokuraturou k zachování zákona vznesené a podle § 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 6346.

K otázce příčinné souvislosti mezi jednáním a výsledkem.

Ke skutkové podstatě podle § 335 tr. zák. stačí po stránce subjektivní, že pachatel mohl postřehnouti, že svým jednáním (opominutím)